

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **KONEKTUM, s.r.o.**, se sídlem Praha 3 - Žižkov, Čajkovského 1716/22, zast. JUDr. Ivo Panákem, advokátem v Brně, Mezírka 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát** se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. září 2013, č.j. ČOI 96226/13/0100/2700, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18.9.2013, č.j. ČOI 96226/13/0100/2700, žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24.7.2013, č.j. 27/0894/13, tak, že pokutu uloženou žalobkyni ve výši 350.000 Kč za správní delikt podle ust. § 3 odst. 1 a § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot v platném znění (dále jen „zákon o pohonných hmotách“) snížil na částku 250.000 Kč. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně porušila shora citovaná ustanovení zákona o pohonných hmotách tím, že vzorek motorové nafty, odebraný

dne 17.6.2013 v čerpací stanici žalobkyně na adrese Vlkov – Litomyšl, nevyhověl parametru destilační zkoušky, když 95% (V/V) predestiluje při teplotě 397,2°C, zatímco povolené maximum činí 365°C, dále v jiném parametru destilační zkoušky, kdy predestilovaný objem při 350°C byl zjištěn 79% V/V, přičemž povolené minimum činí 84% V/V požadavku normy ČSN EN 590-BS, to znamená, že nebyly prodávány pohonné hmoty v jakosti předepsané v ust. § 3 odst. 1 vyhl. č. 133/2010 Sb., o jakosti a evidenci pohonných hmot v platném znění (dále jen „vyhláška o jakosti PH“).

Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná zjištění ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“) a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci pokud uzavřel, že se žalobkyně dopustila deliktu uvedeného ve výroku rozhodnutí. Neshledal ani žádné procesní vady v řízení před správním orgánem prvního stupně, které by měly dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pouze připustil, že shledal důvody pro snížení uložené pokuty.

V úvodu svého rozhodnutí vyjádřil svůj nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že odchylky oproti stanoveným parametrům kvality pohonných hmot je možné považovat za nepatrné. Uvedl, že odchylka v parametru destilační zkoušky – 95% (V/V) predestiluje při teplotě, kdy bylo zjištěno 397,2°C, i když stanované maximum činí 365°C, představuje rozdíl 32,2°C. Takovou odchylku nelze dle žalovaného považovat za zanedbatelnou a možnost poškození motoru za nemožnou, neboť čím vyšší je teplota 95% predestilovaného objemu, tím hůře se palivo spaluje. Může tak dojít k tvorbě usazenin a následně i k poškození katalyzátoru a vypouštění většího množství emisí, ohrožujících životní prostředí. Ani odchylka 5% V/V oproti normě u druhého nevyhovujícího parametru nemůže být dle žalovaného hodnocena jako nepatrná.

Dále žalovaný zdůraznil, že je to právě žalobkyně, kdo nese plnou odpovědnost za porušení zákona o pohonných hmotách, neboť kupující nemá možnost, na rozdíl od žalobkyně jako prodávající, zjistit, jestli pohonné hmoty odpovídají jakostním požadavkům. Pokud dodavatel porušil smluvní povinnosti a nedodal žalobkyni pohonné hmoty v odpovídající kvalitě, může se na něm domáhat náhrady škody.

Dle žalovaného správní orgán prvního stupně přihlédl i ke skutečnosti, že zjištěné porušení zákona je prvním ze strany žalobkyně, nebylo způsobeno jejím úmyslným jednáním a tyto skutečnosti vzal v úvahu při stanovení výše uložené sankce. Poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, podle kterého by uložená pokuta neměla být pro sankcionovaný subjekt zanedbatelná.

Žalovaný se dále zabýval důvody, které ho vedly ke snížení pokuty uložené správním orgánem prvního stupně. Uvedl, že částka 250.000 Kč lépe odpovídá okolnostem případu i pokutám, které ukládá Česká obchodní inspekce v obdobných případech. Žalobkyni citovaná rozhodnutí nehodnotil jako obdobná, naopak poukázal na shodné okolnosti v případech vedených pod č.j. 81289/13/O1004000/13HI/Št a č.j. 10/0196/13/P/11.

Pokud jde o okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, žalovaný je spatřoval ve velikosti a poloze čerpací stanice, která má dva výdejní automaty a je umístěna na okraji obydlené zóny u silnice II. třídy. Uvedl, že vzal v úvahu i majetkové poměry žalobkyně. I když se zůstatek na jejím účtu dlouhodobě pohybuje v záporných hodnotách, nelze přehlédnout skutečnost, že žalobkyně na jiný svůj účet převedla dne 31.5.2013 částku 300.000 Kč. Proto žalovaný výpisy z účtu nevzal jako relevantní důkaz o majetkových poměrech žalobkyně. Naopak shledal stále narůstající tržby, které v březnu 2013 činily 241.222 Kč, v měsíci srpnu téhož roku již 1.151.834 Kč. Žalovaný proto dospěl k závěru, že uložená pokuta nemůže žalobkyni přivodit platební neschopnost a donutit ho k ukončení podnikatelské činnosti, je přiměřená a dostatečně splňuje preventivní i represivní účinky.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, jeho zrušení a zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vyslovila názor, že jí uložena pokuta je nepřiměřená, a správní orgán nevzal při určování její výše v úvahu všechny skutečnosti a polehčující okolnosti, konkrétně pak to, že se v posuzovaném případě jedná o malou čerpací stanici, se dvěma stojany, s nízkou měsíční výtočí cca 20.000 litrů PHM, umístěnou mimo hlavní tahy na kraji obydlené zóny. Čerpací stanice byla otevřena teprve dne 1.2.2013 a prozatím negeneruje žádný zisk. Uloženou pokutu označila za likvidační s tím, že následky relativně malého množství prodaných pohonných hmot se týkají menšího množství spotřebitelů. Připomněl, že jde u ní o první porušení právních povinností.

Dále žalobkyně uvedla, že zboží, tedy pohonné hmoty, bere od stálého dodavatele a jedná se o Natural 95 a Naftu motorovou. Odebraný vzorek benzínu vyhověl ve všech ukazatelích, vzorek nafty nevyhověl jen ve dvou ukazatelích, ale pouze nepatrně. Překročením stanovených parametrů nemohlo mít za následek poškození motorů. Charakter zjištěné odchylky nasvědčuje tomu, že k jejímu vzniku nedošlo úmyslně.

Žalobkyně také zdůraznila, že v jejím případě neexistuje praktická možnost, jak zajistit, zda dodané pohonné hmoty splňují požadavky na jakost a složení stanovené platnými právními předpisy a nezbývá jí, než spoléhat na stálou kvalitu dodávek jeho výlučným dodavatelem. Provádění rozborů dodaných pohonných hmot není běžnou praxí u žádného prodejce bez ohledu na jeho velikost.

Pokud jde o výši uložené pokuty žalobkyně odkázala na rozhodnutí vydané Českou obchodní inspekci Středočeského kraje a hlavního města Prahy ze dne 12.6.2013, č.j. 10/0559/13/P/11, a rozhodnutí vydané Inspektorátem Plzeňským a Karlovarským se sídlem v Plzni dne 21.1.2013, pod č.j. 8973/13/2200. Vyslovila názor, že pokuta ve výši 250.000 Kč by odpovídala velkým provozovatelům čerpacích stanic a jejich řetězců, ne však drobnému začínajícímu podnikateli.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil dne 17.12.2013. V úvodu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí kde zaujal stanovisko ke všem odvolacím námitkám, které se shodují s námitkami žalobními. Poukázal na to, že některým odvolacím námitkám žalobkyně vyhověl, což vedlo ke snížení pokuty o 100.000 Kč. Neshledal však jakostní odchylky za nepatrné. Shodně se správním orgánem prvního stupně nevyhodnotil jako polehčující okolnost skutečnost, že byl

delikt spáchán nedbalostně, neboť právě nedbalost je typickým znakem tohoto správního deliktu a úmyslné jednání by se výrazně projevilo na výši ukládané pokuty. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom obtížnosti zjistit, zda prodávané palivo splňuje požadavky právními předpisy kladené na jeho jakost, nepovažuje to však za nemožné, i když toto stanovisko bylo míněno jen jako doporučení. Zároveň připomněl, že na rozdíl od žalobkyně nemá kupující žádnou možnost jakost kupovaného paliva ověřit, proto je primární odpovědnost na prodávajícím, tedy na žalobkyni. Žalovaný dále uvedl, že přihlédl i k tomu, že se u žalobkyně jednalo o první zjištěné provinění. Konstatoval dále, že správní orgán prvního stupně vyhodnotil ve prospěch žalobkyně i velikost a polohu čerpací stanice, což významně ovlivňuje možný počet poškozených kupujících.

Žalovaný dále uvedl, že se zabýval i důvodem vedoucím ke snížení pokuty a konstatoval, že výše pokuty uložené správním orgánem prvního stupně neodpovídala obdobným případům. Znovu poukázal na rozhodnutí, která identifikoval v napadeném rozhodnutí a která považuje za obdobná projednávané věci. Především konstatoval, že rozhodnutím ze dne 25.7.2013, č.j. ČOI 81289/13O100/4000/13/HI/Št, byla uložena pokuta 180.000 Kč za zjištění odchylek ve vzorku motorové nafty v kritériu destilační zkouška – předestilovaný objem při 350°C (zjištěno 81,0 % V/V) a 95 % (V/V) předestiluje při teplotě (zjištěno < 400°C), jednalo se tedy o téměř shodné odchylky a stejně jako v případě žalobkyně šlo o malou čerpací stanici o dvou výdejních stojanech, kterou provozovala fyzická osoba. V dalším citovaném rozhodnutí ze dne 15.3.2013, č.j. 10/0196/13/P/111, byla uložena pokuta 400.000 Kč za shodné odchylky jako u žalobkyně, navíc ještě při jiné kontrole bylo zjištěno nesplnění požadavku v ukazateli MEMK, čemuž dle žalovaného odpovídá rozdíl ve výši uložené pokuty. Rozhodnutí citovaná žalobkyní v žalobě žalovaný za obdobná nepokládá. Při určování výše pokuty žalovaný, dle svého tvrzení, přihlédl k majetkové situaci žalobkyně a s ohledem na jí předložené podklady ji nepovažuje za likvidační, jak zdůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí.

Krajský soud svým rozhodnutím ze dne 29.8.2014, č.j. 31 A 14/2013-20, žalobu zamítl. K podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27.11.2014, č.j. 4 As 208/2014-39, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytkl mu procesní pochybení, kterého se dopustil tím, že v intencích § 74 odst. 1 věta třetí s. ř. s. nedoručil žalobkyni vyjádření žalovaného k žalobě a označil toto pochybení za vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a to zejména za situace, kdy bylo soudem o žalobě rozhodováno bez jednání a kdy krajský soud z vyjádření žalovaného ve svém rozsudku vycházel.

Krajský soud citované vyjádření žalovaného ze dne 17.12.2013 zástupci žalobkyně doručil dne 16.1.2015. Následně pak přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu podané žaloby, žalobkyně neuplatnila žádné námítky proti zjištěnému skutkovému stavu, jak ho popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích, a svoje výhrady zaměřila pouze na výši uložené pokuty. Krajský soud

proto jen ve stručnosti konstatuje, že správní orgán prvního stupně na čerpací stanici žalobkyně v Litomyšli, Vlkově odebral dne 17.6.2013 vzorek motorové nafty, který při zkoušce nevyhověl v parametru destilační zkoušky, když 95% (V/V) předestiluje při teplotě 397,2°C, ačkoliv povolené maximum činilo 365°C. Rozdíl činil 32,2°C. V dalším parametru destilační zkoušky předestilovaný objem při 350°C byl zjištěn 79% V/V, přičemž povolené minimum činí 84% V/V. Zjištěné výsledky žalobkyně nezpochybňovala, a neměla námitky ani proti závěru správních orgánů, že kontrolovaná nafta nevyhovuje ČSN EN 590-B5 a nebyla proto prodávána v jakosti předepsané v ust. § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky o jakosti PH, které stanoví, že požadovaná jakost je splněna, odpovídá-li motorová nafta ČSN EN 590 a splňuje ukazatele jakosti stanovené v příloze č. 2 k této vyhlášce.

Tím se žalobkyně dopustila deliktu dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba, když prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 téhož zákona. Podle něho lze pohonné hmoty prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy²⁾ a českými technickými normami.

Za zmíněný delikt mohla být v souladu s ust. § 10 písm. b) cit. zákona uložena žalobkyni pokuta až do výše 5 000 000 Kč. Správní orgán prvního stupně žalobkyni vyměřil pokutu ve výši 350.000 Kč, kterou zdůvodnil na str. 2 a 3 svého rozhodnutí. Uvedl, že následky použití nekvalitních pohonných hmot se projeví až po delší době používání zejména na technickém stavu vozidel. Závažnost správního deliktu hodnotil i z pohledu velikosti zjištěných odchylek, které ovlivňují negativně průběh spalování způsobující poškození motoru tvorbou úsad. Ty nepříznivě ovlivňují funkci katalyzátoru a složení emisí. Pravděpodobnost poškození motoru vozidel pak dle správního orgánu prvního stupně roste s velikostí odchylek od předepsaných jakostních ukazatelů. Vzal v úvahu i skutečnost, že prodej nejakostního paliva mohl způsobit škodu na motorech většímu množství spotřebitelů a tuto okolnost hodnotil jako přitěžující. Jako polehčující pak vzal v úvahu, že nedostatky byly zjištěny u žalobkyně poprvé. Pod kritérium způsobu spáchání správního deliktu zařadil skutečnost, že prodávaná motorová nafta byla kontaminována pravděpodobně v důsledku provozní nekázně způsobené obvykle při rozvozu paliva a jeho skladování. Úmyslnou nezákonnou manipulaci s palivem správní orgán prvního stupně nekontroloval ani nezjistil. Výše uložené pokuty pak dle jeho názoru odpovídá závažnosti, způsobu a následkům protiprávního jednání a je v souladu se zásadou přiměřenosti, uplatňovanou ve správním řízení. Označil ji za dostatečnou z hlediska prevence i represe.

Žalovaný po přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval jednotlivými odvolacími námitkami, které směřovaly proti výši uložené pokuty. Ve shodě se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že zjištěné odchylky nelze pokládat za zanedbatelné, jak se domáhala žalobkyně. Zdůraznil, že čím vyšší je teplota 95% předestilovaného objemu, tím hůře se palivo spaluje, tvoří se usazeniny, které hrozí poškozením katalyzátoru a vypouštěním většího množství emisí ohrožujících životní prostředí. Ani odchylka 5% V/V oproti normě v druhém parametru neshledal žalovaný jako nepatrnou. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně vzal při stanovení výše pokuty v úvahu i skutečnost, že

zjištěné porušení zákona bylo prvním a nešlo o úmyslné jednání ze strany žalobkyně. Ohledně přiměřenosti uložené pokuty se odvolal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, který byl dle žalovaného respektován.

Důvodem pro snížení pokuty byla dle žalovaného skutečnost, že částka 250.000 Kč lépe odpovídá okolnostem případu a pokutám ukládaným Českou obchodní inspekcí v obdobných případech. Citoval její rozhodnutí vydané dne 25.7.2013, pod č.j. ČOI 81289/13/O100/13/P/11, kde byla uložena pokuta ve výši 180.000 Kč a ze dne 15.3.2013, č.j. 10/0196/13/P/11, kde byly zjištěny téměř shodné odchylky destilační zkoušky jako u žalobkyně a při jiné kontrole zjištěno nesplnění požadavků jakosti v ukazateli MEMK. V tomto druhém případě byla uložena pokuta ve výši 400.000 Kč. Žalobkyní vzpomínaná rozhodnutí nehodnotil jako skutkově obdobná zejména proto, že v příkazu č.j. 10/0559/13/P/11 šlo o odchylku v odlišném parametru (bodů vzplanutí) ve druhém rozhodnutí šlo o odchylku odebraného vzorku BA 95 Super v jednom parametru destilační zkoušky (konec destilace) kde odchylka činila 7,3°C. Ve prospěch žalobkyně hodnotil žalovaný také velikost a polohu čerpací stanice.

Podrobně žalovaný posuzoval i majetkovou situaci žalobkyně, jak bylo shora citováno z jeho rozhodnutí.

Podle § 10 odst. zákona o zákona o pohonných hmotách při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.

Žalobkyně především namítala, že uložena pokuta je nepřiměřená, a správní orgán nevzal při určování její výše v úvahu všechny skutečnosti a polehčující okolnosti, zejména skutečnost, že se v posuzovaném případě jedná o malou čerpací stanici, se dvěma stojany, s nízkou měsíční výtočí cca 20.000 litrů PHM, umístěnou mimo hlavní tahy.

Krajský soud vcházel z obsahu odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, která je třeba posuzovat jako celek. Z nich je nepochybné, že jako polehčující skutečnost vzaly v úvahu, že nedostatky byly zjištěny u žalobkyně poprvé, že prodávaná motorová nafta byla kontaminována pravděpodobně v důsledku provozní nekázně, způsobené obvykle při rozvozu paliva a jejich skladování. Úmyslnou nezákonnou manipulaci s palivem správní orgán prvního stupně nekontroloval ani nezjistil. Ve prospěch žalobkyně hodnotil žalovaný velikost a polohu čerpací stanice, která má pouze dva čerpací stojany a je umístěna na silnici II. třídy. Existenci jiných polehčujících okolností správní orgány neshledaly a žalobkyně ani netvrdila, že kromě shora uvedených nějaké další, které je třeba vzít v úvahu, existují.

Žalobkyně v podané žalobě dále tvrdila, že překročením stanovených parametrů nemohlo mít za následek poškození motorů a charakter zjištěné odchylky nasvědčuje tomu, že k jejímu vzniku nedošlo úmyslně. K tomu krajský soud již shora uvedl, že žalobkyni nebylo vytýkáno, že se zmíněného správního deliktu dopustila úmyslnou manipulací s pohonnými hmotami, naopak správní orgány obou stupňů jednoznačně konstatovaly, že prodávaná motorová nafta byla kontaminována pravděpodobně v důsledku provozní nekázně, způsobené obvykle při rozvozu paliva

a jejich skladování. Tvzení žalobkyně, že překročením stanovených parametrů nemohlo mít za následek poškození motorů, je pro posouzení závažnosti jednání žalobkyně nerozhodné. Norma ČSN EN 590-BS stanoví, jaké parametry musí splňovat pohonné hmoty, a takto nastavená hranice zajišťuje takovou jejich kvalitu, která poškození motoru při jejich použití vylučuje. Z toho nelze než dovodit, že při překročení nastavených parametrů k takovému poškození dojde nebo dojít může. Krajský soud proto nemůže přisvědčit výkladu žalobkyně, že i když stanovené parametry překročila, výše překročení nemůže poškození motoru přivodit. Pokud se dále domáhala, aby právě výše překročení závazných parametrů byla zohledněna ve výši pokuty, krajský soud je názoru, že tak správní orgány ve svých rozhodnutích učinily, když konstatovaly, že zjištěné odchylky nepokládají za nepatrné a poukázaly na následky, které spotřeba nevyhovujících pohonných hmot může způsobit. Krajský soud jejich úvahám nemá co vytknout a v plném rozsahu na ně odkazuje.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobkyně, že výše jí uložené pokuty neodpovídá obdobným případům řešeným Českou obchodní inspekcí, konkrétně poukázal na rozhodnutí vydané Českou obchodní inspekcí Středočeského kraje a hlavního města Prahy ze dne 12.6.2013, č.j. 10/0559/13/P/11, a rozhodnutí vydané Inspektorátem Plzeňským a Karlovarským se sídlem v Plzni ze dne 21.1.2013, č.j. 8973/13/2200, kde byly dle jeho názoru uloženy pokuty řádově o statisíce nižší. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný citovaná rozhodnutí posoudil a dospěl k závěru, že je nelze zcela srovnávat s projednávaným případem. Uvedl, že v prvním citovaném rozhodnutí byla zjištěna odchylka v odlišném parametru, kterým byl bod vzplanutí (uložena pokuta 100.000 Kč), ve druhém případě byla zjištěna v odebraném vzorku BA 95 Super odchylka v jednom parametru destilační zkoušky (konec destilace) 7,3°C. Naopak poukázal na další rozhodnutí České obchodní inspekce, a to ze dne 25.7.2013, č.j. 81289/13/O1004000/13HI/Št, a ze dne 15.3.2013, č.j. 10/0196/13/P/11. Ve shodě se žalovaným krajský soud z citovaných rozhodnutí zjistil, že prvním z nich byla fyzické osobě, která provozovala malou čerpací stanici o dvou výdejních stojanech, uložena pokuta 180.000 Kč po zjištění odchylek téměř shodných, jako v případě kontroly u žalobkyně. Druhým citovaným rozhodnutím byla právnické osobě uložena pokuta 400.000 Kč opět za prakticky shodné odchylky a dále za nedostatky zjištěné při další kontrole, kdy nebyl v odebraném vzorku splněn požadavek v ukazateli MEMK. Srovnáním napadeného rozhodnutí žalovaného s citovanými rozhodnutími dospěl krajský soud k závěru, že žalobkyni uložená pokuta je srovnatelná s pokutami uloženými Českou obchodní inspekcí ve skutkově obdobných případech.

Dle názoru krajského soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl ke kterým okolnostem při zvažování výše pokuty přihlédl, které považuje za polehčující a které za přitěžující. V takovém hodnocení neshledal krajský soud nezákonnost, na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů v plném rozsahu odkazuje a ztotožňuje se s nimi. Krajský soud rovněž konstatuje, že uložená sankce sice představuje značný zásah do majetkových poměrů žalobkyně, avšak s ohledem na učiněná a shora popsána zjištění ohledně majetkových poměrů žalobkyně, nemá bezprostřední likvidační charakter.

Krajský soud neshledal uplatněné žalobní námitky důvodné, proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 30. ledna 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu